

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudkyň Mgr. et Mgr. Lenky Bahýřové, Ph.D., a Mgr. Věry Jachurové v právní věci

žalobkyně: **BH realty a.s.**, IČO: 27188353
se sídlem Gabčíkova 1239/15, Praha 8 - Libeň
zastoupená advokátem JUDr. Tomášem Homolou
se sídlem U Nikolajky 833/5, Praha 5

proti

žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**
se sídlem Mariánské náměstí 2/2, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 2. 2017 č.j. MHMP 27564/2017

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný zamítl její odvolání a potvrdil usnesení Úřadu městské části Praha 20, odboru výstavby a územního rozvoje (dále jen „stavební úřad“) ze dne 19. 10. 2016 č.j. MCP20 017080/2016/OVUR/Br, jímž bylo zastaveno územní řízení zahájené dne 13. 4. 2015 na základě žádosti žalobkyně o vydání územního rozhodnutí o umístění stavby nazvané

„Obytná skupina Na Chvalce – etapa A“ na pozemcích parc. č. 4417/3, 4417/6, 4417/7 a 4417/9 v katastrálním území Horní Počernice (dále jen „předmětná stavba“ či „předmětný záměr“).

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný konstatoval, že stavební úřad usnesením zastavil územní řízení o předmětné žádosti, protože tato žádost neměla předepsané náležitosti dle § 86 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“) a neposkytovala dostatečný poklad pro posouzení umístění předmětné stavby. Žalobkyně totiž nepředložila plánovací smlouvu, kterou stavební úřad posoudil jako nezbytný podklad předmětného záměru.
3. Žalobkyně v podaném odvolání namítla, že se neztotožňuje se závěry obsaženými v rozhodnutí č.j. MHMP 918332/2016 a v usnesení o podjatosti úřední osoby Ing. R. M., vedoucího odboru výstavby a územního rozvoje Úřadu městské části Praha 20. K tomu žalovaný uvedl, že dne 17. 12. 2015 podala žalobkyně odvolání proti výzvě a usnesení správního orgánu I. stupně ze dne 2. 12. 2015 č.j. MCP20 016668/20145/OVUR/Br, v němž uplatnila též námitku podjatosti, neboť měla za to, že *„úřední osoba Ing. R. M., vedoucí odboru výstavby a územního rozvoje Úřadu městské části Praha 20, jakož i všechny jeho podřízené úřední osoby mají s ohledem na svůj vztah ke svému zaměstnavateli, resp. k politické reprezentaci Městské části Praha 20, jakožto účastníku předmětného správního řízení, zájem na výsledku tohoto řízení a lze tedy důvodně pochybovat o jejich nepodjatosti rozhodovat objektivně.“* Tajemnice Úřadu městské části Praha 20 rozhodla o této námitce podjatosti usnesením ze dne 15. 1. 2015 sp. zn. MCP20 019142/2015/TAJ (dále jen „usnesení ze dne 15. 1. 2015“) tak, že Ing. R. M. není vyloučen z rozhodování v předmětném správním řízení. Žalobkyně podala proti tomuto usnesení odvolání, v němž uvedla, že námitku podjatosti uplatnila bezodkladně poté, kdy se dozvěděla, že Ing. R. M. jako tajemník komise výstavby a územního rozvoje Rady městské části Praha 20 na jednání Rady městské části Praha 20 dne 18.11.2015 poskytl členům Rady informace o zrušení usnesení stavebního úřadu, kterým bylo přerušeno územní řízení o umístění předmětné stavby. Tato úřední osoba tak osobně zasahovala do rozhodovacího procesu samosprávného orgánu, v rozporu se zákonem a z vlastní iniciativy sdělovala informace ze správního spisu členům Rady městské části Praha 20 a posléze sama rozhodovala v předmětném řízení. Žalobkyně považovala za zřejmé, že Rada městské části Praha 20 v důsledku jednání Ing. R. M. zasahuje do rozhodovacích procesů v předmětné věci a ovlivňuje je, a že Ing. R. M. a jemu podřízené osoby mají s ohledem na svůj vztah k zaměstnavateli zájem na výsledku předmětného územního řízení, jehož je Městská část Praha 20 účastníkem dle § 27 správního řádu. Žalobkyně dále poukázala na to, že Rada městské části Praha 20 je tvořena z pěti zástupců politického uskupení „Šance pro Počernice“, které prostřednictvím obstrukcí vytvářených stavebním úřadem prosazuje svůj volební program *„zachovat zelené plochy a výstavbu omezit na minimum“*.
4. Žalovaný k tomu uvedl, že na základě podaného odvolání svým rozhodnutím ze dne 1. 6. 2016 č.j. MHMP 918332/2016 (dále jen „rozhodnutí ze dne 1. 6. 2016“) potvrdil usnesení tajemnice Úřadu městské části Praha 20 ze dne 15. 1. 2015. Dle žalovaného nevyplývá žádná skutečnost, která by odůvodňovala závěr, že Ing. R. M. má konkrétní osobní zájem předmětnou stavbu neumístit, tedy že má takový zájem na řízení, pro nějž lze pochybovat o jeho nepodjatosti. Ani žalobkyně žádné takové konkrétní skutečnosti ve svém odvolání neuvedla. Žalovaný neshledal důvod k pochybnostem, že by postoj Ing. R. M. k dané věci byl ovlivněn jinými než zákonnými hledisky, protože z průběhu řízení takové pochyby

objektivně nevyplynuly. Uvedené rozhodnutí nabylo právní moci dne 15. 6. 2016 a je vykonatelné.

5. K argumentaci žalobkyně, že *„nelze z odůvodnění rozhodnutí dovodit, zda byla námitka (podjatosti) podána opožděně či nikoliv“*, žalovaný poznamenal, že v rozhodnutí ze dne 1. 6. 2016 je zcela jasně uvedeno, že tajemnice úřadu námitku podjatosti nezmítla pro její opožděnost, ale věcně se jí zabývala. Důvodem pro rozhodnutí o nevyloučení Ing. R. M. z územního řízení byly tedy skutečnosti věcné povahy.
6. Obsahem další odvolací námítky bylo tvrzení žalobkyně, že nejen Ing. R. M., ale i jemu podřízené úřední osoby musely mít s ohledem na jejich vztah ke svému zaměstnavateli a nadřízenému, resp. k politické reprezentaci Městské části Praha 20 jakožto účastníku územního řízení, zájem na výsledku tohoto řízení, a bylo tedy důvodné pochybovat o jejich nepodjatosti. K tomu žalovaný uvedl, že dne 5. 8. 2016 rozhodl Ing. R. M. usnesením č.j. MCP20 012866/2016/OUVR/Mě jako služebně nadřízený o jeho podřízených úředních osobách, že tyto nejsou vyloučeny z rozhodování v daném správním řízení. Proti tomuto usnesení podala žalobkyně odvolání, v němž poukazovala na unesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20.11.2012 č.j. 1 As 89/2010 – 119, které se týká systémové podjatosti. O námitce podjatosti všech úředních osob žalovaný rozhodl rozhodnutím ze dne 29. 11. 2016 č.j. MHMP 2017725/2016, jímž potvrdil odvoláním napadené usnesení ze dne 5.8.2016 a rozhodl, že tyto úřední osoby nejsou vyloučeny z rozhodování v předmětném správním řízení. Uvedené rozhodnutí nabylo právní moci dne 6. 1. 2017.
7. K namítané podjatosti žalovaný dodal, že z dosavadního průběhu územního řízení vyplývá pouze ta skutečnost, že Městská část Praha 20 využívá svého samosprávného postavení účastníka územního řízení, aby dostala své povinnosti pečovat o všestranný rozvoj svého území a potřeby svých občanů. Je na jejím posouzení, zda za tímto účelem uzavře v samostatné působnosti s účastníkem územního řízení plánovací smlouvu či nikoliv, protože tento soukromoprávní akt není prostředky stavebního zákona či jiného veřejnoprávního předpisu vynutitelný.
8. Žalobkyně dále v odvolání namítala, že *„o plánovací smlouvu může jít pouze v případě, že náklady na vybudování potřebné infrastruktury ponese nejen žadatel, ale také jiný subjekt. V projednávaném případě však žadatel ponese náklady na realizaci dopravní infrastruktury, kterou nabude do svého vlastnictví“*, že *„plánovací smlouvu jednostranně podepsanou zaslala městské části, ale bez odezvy“*, a dále že *„předmětem záměru je jen minimální rozsah úprav veřejné infrastruktury a sám záměr nároky na veřejnou infrastrukturu neklade.“* K tomu žalovaný uvedl, že v § 88 zákona stavebního zákona je stanoven důvod a rozsah plánovací smlouvy. Plánovací smlouvu uzavírá žadatel o vydání územního rozhodnutí s obcí nebo s vlastníky veřejné technické a dopravní infrastruktury, pokud stavební záměr jednoznačně a nezbytně vyžaduje vybudování nových staveb a zařízení nebo úpravy stávajících, neboť jinak nelze stavební záměr realizovat. Důvodnost jejího uzavření ve smyslu výše uvedeného ustanovení musí vyplývat ze samotného stavebního záměru, z podmíněnosti investic, případně na základě dohody smluvních stran. Stavebnímu úřadu nepřisluší právo zasahovat do obsahu plánovací smlouvy nebo určovat, co by mělo být jejím obsahem. Předmětný záměr obsahuje rozšíření místní obslužné komunikace Na Chvalce na pozemky ve vlastnictví stavebníka. Tato problematika již byla řešena v odvolacím řízení, konkrétně v rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 2. 2016 č.j. MHMP 327263/2016, z něhož vyplývá, že odvolací důvod žalobkyně, že rozšířená místní komunikace bude ve vlastnictví stavebníka, je nedůvodný, protože místní komunikace nemůže být ve vlastnictví stavebníka. Žalovaný setrval na svém názoru, že i rozšíření komunikace ve vlastnictví

Městské části Praha 20, umístované pouze na pozemcích žalobkyně, vyžaduje minimálně souhlas vlastníka komunikace a úpravu budoucích vlastnických vztahů (včetně správy budoucího díla). Skutečnost, že bez uvedené úpravy komunikace Na Chvalce nelze záměr realizovat, dokládá i rozhodnutí o připojení pozemků záměru na komunikaci Na Chvalce, neboť v příloze, která je nedílnou součástí rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 10. 9. 2014 č.j. MCP20 011600/2014, je připojení zakresleno k upravené komunikaci (rozšířené včetně nových parkovacích stání) tak, jak je zakreslena na situaci dokládané k předmětné žádosti. Podél upravené komunikace je navrženo 6 parkovacích stání potřebných k pokrytí požadavků na dopravu v klidu. Podle normy ČSN 73 6056 má být šířka jízdního pruhu u podélných stání pro osobní vozidla 3,25 m při jízdě vpřed a 3,75 m při couvání, komunikace je obousměrná. Přestože tyto otázky posuzuje dotčený orgán, je zřejmé, že při stávající šířce komunikace 4 – 4,5 m by záměr nebylo možné provést. Dotčený orgán chrání zájmy upravené zákonem o pozemních komunikacích vydal k záměru, jehož součástí je rozšíření komunikace a nová parkovací stání, kladné stanovisko. Žalovaný rovněž poznamenal, že nebylo předloženo žádné řešení bez rozšíření stávající komunikace. Přestože se jednalo o navrhovanou „minimální“ úpravu, nelze bez ní záměr realizovat - úprava se týká změny veřejné dopravní infrastruktury, která musí být předložena plánovací smlouvou dle § 88 stavebního zákona. Nadto ve spise dle žalovaného není doloženo právo provést stavbu ke stavbě úpravy stávající komunikace tak, jak vyžaduje § 86 odst. 2 písm. a) stavebního zákona. Místní komunikace není součástí pozemku, tudíž je nutno k jejímu rozšíření doložit doklad o právu toto rozšíření provést, popř. dle § 86 odst. 3 téhož zákona doložit souhlas vlastníka komunikace. Ani tento doklad nebyl ve spise doložen.

9. V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobkyně zrekapitulovala průběh správního řízení a poté uvedla, že nesouhlasí se závěry obsaženými v napadeném rozhodnutí, prvostupňovém rozhodnutí o zastavení řízení, rozhodnutí ze dne 1. 6. 2016 a usnesení ze dne 15. 1. 2015, neboť jsou v rozporu s právními předpisy a věcně nesprávná. Správní orgány při rozhodování o předmětné žádosti a námitce podjatosti nedostatečně zjistily skutkový stav a nevypořádaly se s relevantní judikaturou týkající se plánovací smlouvy a systémového rizika podjatosti správních orgánů. Napadené rozhodnutí také nesplňuje požadavky § 68 odst. 2 a 3 správního řádu, takže je nepřezkoumatelné a trpí i dalšími vadami.
10. Žalobkyně konstatovala, že ji stavební úřad usnesením ze dne 11. 5. 2015 vyzval k doplnění předmětné žádosti mimo jiné o plánovací smlouvu, protože předmětný záměr podle něj klade požadavky na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu, které nelze bez vybudování příslušných nových staveb a zařízení nebo úpravy těch stávajících realizovat, a současně územní řízení přerušil. Novou dopravní a technickou infrastrukturou, kterou je třeba realizovat, resp. úpravou stávající dopravní a technické infrastruktury mělo být prodloužení umístované chodníku na ulici Na Chvalce až k chodníku na ulici Božanovská a také rozšíření vozovky komunikace Na Chvalce až ke křižovatce ulice Božanovská. Proti uvedenému usnesení podala žalobkyně odvolání, na jehož základě žalovaný napadené usnesení zrušil rozhodnutím ze dne 27.10.2015, přičemž dospěl k závěru, že požadavek na předložení plánovací smlouvy byl nepřezkoumatelný, neboť nebyl zřejmý relevantní důvod tohoto požadavku. Stavební úřad následně usnesením ze dne 2. 12. 2015 žalobkyni opětovně vyzval k předložení plánovací smlouvy z důvodu nezbytnosti rozšíření komunikace Na Chvalce a současně územní řízení přerušil do 30. 6. 2016. Proti tomuto usnesení podala žalobkyně opět odvolání, v němž namítala, že

požadavek na předložení plánovací smlouvy je nedůvodný a nezákonný, protože dopravní infrastruktura má být vybudována výlučně na pozemcích žalobkyně, která také bude plně hradit náklady na její realizaci, a není zde tedy důvod pro uzavření plánovací smlouvy. Rozhodnutím ze dne 29. 2. 2016 žalovaný změnil usnesení stavebního úřadu ze dne 2. 12. 2015 tak, že vypustil požadavek pod bodem 2 a ve zbytku odvoláním napadené usnesení potvrdil. V rozporu s odůvodněním svého předchozího rozhodnutí ze dne 27. 10. 2015 dospěl nyní žalovaný k závěru, že není rozhodné, zda k rozšíření komunikace Na Chvalce dojde výlučně na pozemcích žalobkyně, protože se jedná o úpravu stávající veřejné komunikace ve vlastnictví hlavního města Prahy se svěřenou správou Městské části Praha 20, a požadavek stavebního úřadu na předložení plánovací smlouvy je proto důvodný.

11. Žalobkyně následně konstatovala, že v průběhu celého správního řízení zpochybňovala právní názor správních orgánů, že přílohou předmětné žádosti musí být dle § 86 odst. 2 písm. d) stavebního zákona plánovací smlouva a že její absence je důvodem pro zastavení řízení dle § 88 téhož zákona. Uvedla, že plánovací smlouva je definována v § 66 odst. 2 stavebního zákona. Ačkoliv je tato definice obsažena v ustanovení o pořízení regulačního plánu, je aplikovatelná i pro vydání územního rozhodnutí. Ustanovení § 86 odst. 2 písm. d) a § 88 stavebního zákona neobsahují vlastní vymezení plánovací smlouvy a v nich použitý termín „plánovací smlouva“ je legislativní zkratkou, jejíž obsah je dán v § 66 odst. 2 stavebního zákona. Je-li pojmovým znakem plánovací smlouvy spoluúčast žadatele na vybudování nebo úpravách infrastruktury, musí být jejím předmětem také úprava finančního podílu obce (kraje) na nezbytných změnách stávající veřejné infrastruktury nebo budování nové veřejné infrastruktury. Tomuto názoru odpovídá také vyhláška č. 500/2006 Sb., o územně analytických podkladech, územně plánovací dokumentaci a způsobu evidence územní plánovací činnosti, která v příloze č. 13 stanovuje obsah plánovací smlouvy. Z uvedeného dle názoru žalobkyně vyplývá, že o plánovací smlouvu půjde pouze tam, kde náklady na vybudování nové nebo úpravy stávající infrastruktury ponese nejen žadatel, ale také jiný subjekt, kterým může být obec, kraj nebo další osoby jako vlastníci dotčené infrastruktury. V opačném případě by její uzavření postrádalo smysl, neboť by mezi stranami nebylo co upravovat. V posuzované věci má být dopravní infrastruktura bude vybudována na pozemcích ve vlastnictví žalobkyně, která ponese veškeré náklady na její realizaci a následně ji nabyde do svého vlastnictví. V této souvislosti žalobkyně poukázala na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 10. 12. 2010 sp. zn. 11 Ca 283/2009, v němž soud neshledal důvod pro uzavření plánovací smlouvy za situace, kdy nezbytná dopravní a technická infrastruktura měla být vybudována výlučně na náklady investora. Žalobkyně dodala, že v rámci záměru sice dojde k úpravě stávající veřejné dopravní infrastruktury, ale rozsah těchto úprav bude minimální a bude je realizovat výhradně žalobkyně na své náklady.
12. Používá-li stavební zákon v ustanovení § 88 při formulaci požadavku na předložení plánovací smlouvy slova „takové nároky“ (poznámka soudu: žalobkyně má zřejmě na mysli slova „takové požadavky“) jedná se o dle přesvědčení žalobkyně o podmínku omezující dopad daného ustanovení, jejímž cílem je zúžit okruh případů, ve kterých je plánovací smlouva vyžadována. Většina stavebních záměrů totiž s sebou nese požadavky na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu; plánovací smlouva se však vyžaduje jen v případech, kdy z hlediska nákladů a rozsahu stavební činnosti budou stavební práce na nové nebo úpravách stávající infrastruktury vyžadovat vyšší než zanedbatelné náklady a rozsáhlejší než drobné práce v porovnání se záměrem jako takovým. Pokud by byla plánovací smlouva požadována vždy, když záměr z hlediska veřejné a dopravní

infrastruktury vyžaduje vybudování nových staveb a zařízení nebo úpravy stávajících, šlo by o neadekvátní a ve svém důsledku absurdní výklad § 88 stavebního zákona. Slovní spojení „takové nároky“ by pak bylo nadbytečné. Předmětný záměr sám o sobě nároky na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu neklade, což dle žalobkyně vyplývá z rozhodnutí o připojení na komunikaci ze dne 10. 9. 2014 sp. zn. MCP20 011600/2014, ze stanoviska odboru životního prostředí a dopravy Úřadu městské části Praha 20 ze dne 10. 2. 2015 sp. zn. MCP20 1832/2015/OŽPD, stanoviska odboru dopravních agend žalovaného ze dne 23. 2. 2015 č.j. MHMP-274606/2015/ODA-O4/Sv a stanoviska odboru služby dopravní policie Policie ČR ze dne 1. 9. 2014 č.j. KRPA-328337-1/ČJ-2014-0000DŽ. Změny komunikace Na Chvalce jsou žalobkyní v rámci předmětného záměru navrhovány pouze z důvodu vhodnosti; realizace záměru není jejím provedením podmíněna. Změny veřejné infrastruktury navržené žalobcem v předmětném záměru jsou pouze vhodné, nikoliv nutné. Pokračování v řízení o předmětné žádosti a případné následné vydání územního rozhodnutí tak nelze podmiňovat uzavřením plánovací smlouvy.

13. Žalobkyně upozornila také na skutečnost, že stranou plánovací smlouvy je žadatel o vydání územního rozhodnutí a obec (resp. kraj). Stavební úřad podmínil pokračování v řízení předložením plánovací smlouvy uzavřené mezi žalobkyní a Městskou částí Praha 20, avšak Městská část hlavního města Prahy není k uzavření plánovací smlouvy způsobilá. Její postavení upravuje zákon č. 131/ 2000 Sb., o hlavním městě Praze, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o hlavním městě Praze“), z něhož plyne, že obcí (krajem) je výlučně hlavní město Praha a nikoliv městské části, které mají postavení správce dílčího území. Pravomoc uzavírat plánovací smlouvy nesvěřuje městským částem ani obecně závazná vyhláška hlavního města Prahy č. 55/2000 Sbírky hl. m. Prahy, kterou se vydává Statut hlavního města Prahy (dále jen „Statut hlavního města Prahy“). Požadavek správních orgánů na předložení plánovací smlouvy tak byl v rozporu s právními předpisy, protože plánovací smlouva může být uzavřena výlučně s hlavním městem Praha. Bez ohledu na uvedené argumenty nicméně žalobkyně trvá na stanovisku, že vůbec nebyly naplněny předpoklady, aby stavební úřad mohl předložení plánovací smlouvy požadovat.
14. Žalobkyně dále uvedla, že i přes shora uvedený názor se z důvodu procesní ekonomie pokusila plánovací smlouvu s Městskou částí Praha 20 uzavřít a opakovaně jí předkládala návrh plánovací smlouvy, který však zůstal bez odezvy. Žalobkyně nad tím vyjádřila údiv, protože dle jejího názoru může výstavba nových pozemních komunikací na pozemcích žalobkyně a na její náklady přispět ke zlepšení dopravní infrastruktury v územním obvodu Městské části Praha 20. V této souvislosti žalobkyně podotkla, že již v roce 2014 podávala obdobnou žádost o vydání územního rozhodnutí na umístění prakticky identického záměru a také v tomto řízení vydal stavební úřad usnesení s výzvou k předložení plánovací smlouvy. Žalobkyně se tehdy obrátila na Odbor hospodářské správy Městské části Praha 20, přičemž její vedoucí ji v dopise sdělil, že městská část podmiňuje vydání kladného stanoviska k předkládané projektové dokumentaci uzavřením plánovací smlouvy a nspecifikované smlouvy o spolupráci mezi žalobkyní a městskou částí. Žalobkyně dne 3. 11. 2014 městské části předložila návrh plánovací smlouvy s tím, že i přesto, že rada Městské části Praha 20 svým usnesením podmínila vyslovit svůj souhlas k výstavbě žalobkyně, následně odmítla vyžádanou smlouvu uzavřít. Tyto okolnosti žalobkyni utvrdily v přesvědčení o koordinaci postojů stavebního úřadu a Městské části Praha 20. Požadavek na předložení plánovací smlouvy je dle mínění žalobkyně vznášen proto, aby stavební úřad mohl řízení o žádosti prodlužovat a posléze i zastavit, neboť si je vědom toho, že Městská část Praha 20 se žalobkyní plánovací smlouvu neuzavře. Taková

podmínka je ve světle negativního postoje Městské části Praha 20 nesplnitelná. Žalobkyně se domnívá, že stavební úřad není oprávněn ukládat jí splnění této povinnosti, když je ze všech okolností zřejmé, že Městská část Praha 20 plánovací smlouvu nehodlá uzavřít.

15. Žalobkyně považuje za nesprávný názor žalovaného ohledně vlastnického práva k pozemní komunikaci. Ustanovení § 9 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“), které stanoví, která veřejnoprávní korporace je vlastníkem jednotlivých kategorií a tříd pozemních komunikací, má dle žalobkyně problematickou povahu, protože není jasné, zda jen stanoví, kdo má být vlastníkem pozemní komunikace (a deklaruje tak žádoucí stav), nebo bez dalšího určuje osobu vlastníka pozemní komunikace. V některých případech mohly obce jako územně samosprávné celky nabýt vlastnické právo nejen k místním komunikacím, ale také např. k silnicím 1. třídy, které mají být dle zmíněného ustanovení ve vlastnictví státu. S odkazem na rozsudek Městského soudu v Praze sp. zn. 13 Co 353/2004 žalobkyně uvedla, že je minimálně sporné, že vlastníkem stavby (rozšíření komunikace Na Chvalce) se základě předmětného ustanovení automatiky stane hlavní město Praha. Vyjádřila přesvědčení, že vlastníkem stavby se stane ona jako osoba, která bude stavebníkem a uhradí náklady na realizaci stavby, jinak by se jednalo o nepřípustný zásah do vlastnického práva garantovaného čl. 11 Listiny základních práva a svobod.
16. Ohledně namítané podjatosti Ing. R. M. žalobkyně konstatovala, že je zásadní posouzení, nakolik jeho jednání zakládalo pochybnosti o jeho nepodjatosti. Žalobkyně uvedla informace a předložila důkazy, které umožňují učinit závěr o absenci jeho nezávislosti na volených orgánech Městské části Praha 20 při rozhodování o předmětné žádosti (účastnil se jednání Rady městské části Praha 20, které poskytoval informace o předmětném řízení; je tajemníkem komise výstavby a územního rozvoje Rady městské části Praha 20 a iniciativně zpracoval a na jednání Rady městské části Praha 20 předložil předmětný materiál, což nepochybně učinil z důvodu loajality ke svému zaměstnavateli). Žalovaný se v napadeném rozhodnutí ztotožnil s názorem tajemnice Úřadu Městské části Praha 20, že poskytování informací účastníkům řízení je v souladu se zákonem. S tím lze souhlasit za předpokladu, že správní orgán dodržuje základní zásady činnosti správních orgánů. Vystoupení Ing. R. M. na jednání Rady městské části Praha 20 dne 18. 11. 2015, které mělo mít dle správních orgánů charakter poskytnutí informací o řízení o předmětné žádosti dle § 36 odst. 2 věta druhá správního řádu, bylo dle žalobkyně v rozporu se zákonem, protože tyto informace mohou být poskytnuty jen na požádání. Dle zápisu z uvedeného jednání však Ing. R. M. Radu městské části Praha 20 nejen informoval o předmětném řízení, ale sám materiál do Rady městské části Praha 20 předložil, ačkoliv Městská část Praha 20 o poskytnutí předmětné informace nepožádala. Ing. R. M. tak nepochybně učinil z důvodu svého vztahu k ní. Střet zájmů a z něj vyplývající pochybnost o jeho nepodjatosti tak byla dle žalobkyně zjevná.
17. Ing. R. M. vystoupil na jednání Rady městské části Praha 20, tedy na místě odlišném od obvyklého místa výkonu činnosti stavebního úřadu. Dle žalobkyně lze důvodně pochybovat o tom, že by stavební úřad postupoval obdobně i ve vztahu k ní. Vztahy Ing. R. M. a Městské části Praha 20 budou dle názoru žalobkyně v každém řízení, jehož bude Městská část Praha 20 účastníkem, specifické a nebudou výlučně definovány procesními pravidly správního řádu a dalších právních předpisů. Bude se spíše jednat o podvědomé ovlivňování řízení tak, aby nebyly poškozeny zájmy zaměstnavatele, které by mohly mít negativní dopad do pracovněprávního vztahu úřední osoby k Městské části Praha 20 jako

účastníkovi řízení. Napadené rozhodnutí je tak v rozporu se zákonem, neboť jednání úřední osoby (Ing. R. M.) představovalo střet zájmů, což je v rozporu s § 7 správního řádu a čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Žalobkyně přitom uváděla konkrétní údaje, z nichž bylo možno dovodit minimálně pochybnost o nepodjatosti nejen Ing. R. M., ale všech úředních osob správního orgánu I. stupně. Žalovaný se nevypořádal ani s námitkou, že pochybnost o nepodjatosti Ing. R. M. kromě výše uvedeného vyplývala také z toho, že vítězem komunálních voleb v roce 2014 se v Městské části Praha 20 stalo uskupení „Šance pro Počernice“, které v 25 členném zastupitelstvu disponuje 12 mandáty a z 6 členů Rady městské části Praha 20 má 5 zástupců. Starostka, stejně jako většina členů Rady městské části Praha 20 a zastupitelstva Městské části Praha 20, reprezentuje a prosazuje volební program uskupení „Šance pro Počernice“, ve kterém se uvedené uskupení zavazuje prosazovat následující: „*v lokalitě Robotnice [která zahrnuje mj. i pozemky žalobce] v co největší míře zachovat zelené plochy a výstavbu zde omezit na minimum, na pozemku ve vlastnictví MČ zachovat zeleň a neposkytnout ji k výstavbě, kterou plánovalo bývalé vedení MČ*“, dále „*schvalovat pouze výstavbu rodinných domů či nízkopodlažních bytových domů dle územního plánu avšak snížením na mírnější zástavbu než umožňuje maximální limit daný územním plánem*“, a v neposlední řadě uskupení prohlašuje, že je „*proti propojení komunikace z Robotnice směrem z IKEA na Božanovskou ulici*“ (jedná se o veřejně prospěšnou stavbu zakotvenou v územním plánu, která je, kromě stávající ulice Na Chvalce, v budoucnosti jedinou přístupovou cestou do řešeného území). Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí pouze stručně uvedl, že neshledal důvod k pochybnostem o nepodjatosti Ing. R. M., přičemž předvolební sliby uskupení „Šance pro Počernice“, které jsou v rozporu se zájmy žalobkyně na realizaci předmětného záměru, pro něj nebyly dostatečné. Výslovně formulované stanovisko politické reprezentace Městské části Praha 20 znemožňující žalobkyni realizovat předmětný záměr dle žalobkyně svědčí o střetu zájmů mezi ní a Městskou částí Praha 20, který při aplikaci závěrů Nejvyššího správního soudu musí vyvolat pochybnosti o nepodjatosti Ing. R. M. a všech dalších úředních osob v rámci stavebního úřadu. Žalovaný se však těmito tvrzeními nezabýval a bez podrobnějšího odůvodnění dospěl k nezákonnému závěru, že zde pochybnosti o nepodjatosti nebyly.

18. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Ve vyjádření k žalobě konstatoval, že námitkou podjatosti Ing. R. M. a ostatních úředních osob se zabýval již dříve a namítanou podjatost neshledal. Odůvodnění obou rozhodnutí ohledně podjatosti jsou dle mínění žalovaného zcela jasná a jednoznačná.
19. K žalobní námitce zpochybňující právní názor, že přílohou žádosti musí být plánovací smlouva, jejíž absence je důvodem zastavení řízení, žalovaný uvedl, že v § 88 stavebního zákona je stanoven důvod, obsah a rozsah plánovací smlouvy, kterou uzavírá žadatel o vydání územního rozhodnutí s obcí nebo s vlastníky veřejné technické a dopravní infrastruktury, pokud záměr vyžaduje vybudování nových staveb nebo zařízení, nebo úpravy stávajících. Důvodnost jejího uzavření musí vyplývat ze samotného záměru, podmíněnosti investic, případně z dohody smluvních stran. Stavebnímu úřadu nijak nepřisluší její obsah určovat či do něj zasahovat. Předmětný záměr obsahuje rozšíření místní obslužné komunikace Na Chvalce na pozemky ve vlastnictví žalobkyně. Rozšíření komunikace svěřené do správy Městské části Praha 20, umístované pouze na pozemcích žalobkyně, nepochybně vyžaduje souhlas vlastníka komunikace a úpravu budoucích vlastnických vztahů. Žalovaný dále zopakoval argumentaci obsaženou v odůvodnění napadeného rozhodnutí a opětovně konstatoval, že i přesto, že se jednalo o navrhovanou

minimální úpravu, nelze bez ní záměr realizovat. Úprava se týká změny veřejné dopravní infrastruktury, ke které musí být předložena plánovací smlouva dle § 88 stavebního zákona.

20. Právní postavení městských částí při nakládání a výkonu hospodaření se svěřeným majetkem hlavního města Prahy dle žalovaného vyplývá z § 34 odst. 3 zákona o hlavním městě Praze a ze Statutu hlavního města Prahy. Z nich plyne, že městské části vykonávají při nakládání se svěřeným majetkem všechna práva a povinnosti vlastníka a rozhodují o všech majetkoprávních úkonech v plném rozsahu, není-li ve Statutu stanoveno jinak. Městské části Praha 20 bylo svěřeno oprávnění vykonávat vlastnické právo k dané komunikaci, a proto měla oprávnění uzavírat i plánovací smlouvu. Z listu vlastnictví č. 2757 plyne, že pozemní komunikace se nachází na pozemku parc. č. 4411/1 v katastrálním území Horní Počernice, který je ve vlastnictví hlavního města Prahy. Dle názoru žalovaného je nyní irrelevantní řešit, zda budoucím vlastníkem stavby (rozšířené komunikace) se stane hlavní město Praha dle § 9 zákona o pozemních komunikacích či nikoliv, protože zatím nebyl dán ani souhlas s rozšířením komunikace.
21. V replce k vyjádření žalovaného žalobkyně poznamenala, že žalovaný pouze opakuje čistě formální argumentaci, na níž založil svá rozhodnutí o nepodjatosti Ing. M. a dalších jemu podřízených úředních osob. Reálně neusiloval o posouzení skutečností uváděných žalobkyní, z rozhodnutí není zřejmý jeho názor na otázku systémové podjatosti a chybí též kvantifikace míry podjatosti úředních osob. Žalobkyně nikdy netvrdila, že Ing. R. M. a jemu podřízené úřední osoby mají konkrétní osobní zájem neumístit předmětnou stavbu. Podstatou námitek podjatosti vztah Ing. R. M. a jemu podřízených úředních osob k Městské části Praha 20 jako účastníkovi územního řízení, která je současně zaměstnavatelem Ing. R. M. a těchto dalších osob. Nejde zde o osobní zájem v úzkém slova smyslu, ale o zájem vyhovět politické reprezentaci Městské části Praha 20, jejíž spokojenost s postupem Ing. R. M. může ovlivnit jeho další pracovní působení v Úřadu městské části Praha 20, a tedy v konečném důsledku zasáhnout do jeho osobní sféry. Žalobkyně následně zopakovala svou argumentaci ohledně vystoupení Ing. M. na jednání Rady městské části Praha 20 dne 18.11.2015 a uvedla, že žalovaný se námitkou podjatosti ve skutečnosti věcně nezabýval a rozhodnutí odůvodnil toliko formálně, přičemž jeho úvahy jsou nesrozumitelné, a tudíž i nepřezkoumatelné.
22. Žalobkyně připustila, že předmětný záměr skutečně předpokládá úpravu místní komunikace Na Chvalce spočívající v jejím rozšíření, k čemuž ale dojde výlučně na pozemcích ve vlastnictví žalobkyně a na její náklady bez přispění Městské části Praha 20. Definičním znakem plánovací smlouvy je přitom stanovení finančního podílu obce na změnách veřejné infrastruktury; pokud se na nich obec nepodílí, postrádá její uzavření smysl. Pokud by žalovaný tyto otázky řešil, musel by dospět k závěru, že pro uzavření plánovací smlouvy nebyl v daném případě důvod a přerušení a následné zastavení řízení tak bylo v rozporu se zákonem. V dalším žalobkyně argumentovala shodně jako v podané žalobě. Nad rámec žalobních námitek v replce upozornila na to, že důsledkem platné právní úpravy je neomezená možnost obce blokovat řízení o umístění stavby tím, že odmítne plánovací smlouvu uzavřít. Rozhodné je tedy to, zda obec a její představitelé jsou realizaci záměru nakloněni. Zásadní roli přitom budou hrát politické motivy a práva stavebníků budou na vedlejší koleji. Smyslem a cílem právní úpravy plánovací smlouvy je podle žalobkyně zajistit výstavbu potřebné infrastruktury nebo úpravy té stávající za finanční participace stavebníka, a umožnit tak realizovat jeho záměr, je-li v souladu s územním plánem a stanovisky dotčených orgánů. Své připomínky k záměru stavebníka

by obec měla uplatňovat v řízení o umístění stavby, jehož je účastníkem, tyto připomínky však nemohou územní řízení automaticky blokovat. Je na stavebním úřadu, aby se se stanoviskem obce jako účastníka řízení vypořádal. Z tohoto pohledu se plánovací smlouva jeví pro obec jako ideální nástroj; odmítne-li obec plánovací smlouvu uzavřít (přičemž nemusí uvést žádný důvod), je stavební úřad povinen územní řízení zastavit. Žalobkyně v závěru repliky vyjádřila názor, že odmítáním uzavřít plánovací smlouvu se žalobkyní dochází ze strany Městské části Praha 20 ke zneužití práva, kterému by stavební úřad ani žalovaný neměli poskytnout ochranu, a pokud tak žalovaný vydáním napadeného rozhodnutí učinil, jednal nezákonně.

23. Při ústním jednání před soudem konaném dne 26.5.2020 žalobkyně prostřednictvím svého právního zástupce odkázala na žalobu a repliku a shrnula hlavní žalobní body. Žalovaný setrval na svém požadavku na zamítnutí žaloby a odkázal na své písemné vyjádření k žalobě. Zdůraznil, že v dané věci nejsou naplněny znaky zakládající systémovou podjatost zaměstnanců stavebního úřadu ve smyslu usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2012 čj. 1 As 89/2010-119 a navíc zcela chybí konkrétní zájem Ing. R. M. na výsledku řízení.
24. Po poučení, že soud je při rozhodování ve věci povinen vycházet z obsahu správního spisu, vzala žalobkyně zpět návrhy na doplnění dokazování těmi důkazy, které jsou součástí správního spisu. Nadále žalobkyně navrhovala provést důkaz usnesením Rady městské části Praha 20 č. 137/2.22/14, zápisem z jednání Rady městské části Praha 20 ze dne 18.11.2015 a volebním programem uskupení Šance pro Počernice, které připojila k žalobě jako její přílohy. Žalovaný k dotazu soudu uvedl, že existenci těchto listin ani jejich obsah nezpochybňuje a činí je nespornými. Shodná tvrzení účastníků o existenci těchto listin a jejich obsahu vzal soud za svá skutková zjištění (§ 120 odst. 3 o.s.ř. ve spojení s § 64 s.ř.s.).
25. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s.ř.s.). V posuzované věci vyšel z následně uvedené právní úpravy:
26. Podle § 66 odst. 2 stavebního zákona žadatel o vydání regulačního plánu může uzavřít dohodu o parcelaci. Obec nebo kraj mohou podmínit vydání regulačního plánu uzavřením smlouvy o spoluúčasti žadatele na vybudování nové nebo na úpravách stávající veřejné infrastruktury (dále jen "plánovací smlouva").
27. Podle přílohy č. 13 vyhlášky č. 500/2006 Sb., o územně analytických podkladech, územně plánovací dokumentaci a způsobu evidence územně plánovací činnosti návrh plánovací smlouvy obsahuje

a) jméno a příjmení a adresu místa trvalého pobytu, popřípadě místa podnikání, je-li žadatelem o pořízení regulačního plánu nebo o vydání územního rozhodnutí fyzická osoba, popřípadě podnikající fyzická osoba, anebo název nebo obchodní firmu a adresu sídla, je-li žadatelem právnická osoba,

b) název a sídlo obce nebo kraje, s nimiž má být plánovací smlouva uzavřena,

c) údaje o dotčené veřejné infrastruktuře a její stručnou charakteristiku, zejména údaje týkající se druhu a kapacity jednotlivých systémů technické infrastruktury,

d) navrhované změny stávající veřejné infrastruktury nebo nároky na vybudování nové veřejné infrastruktury, jejich charakteristiku, požadovanou kapacitu jednotlivých systémů infrastruktury, jejich polohu nebo trasu, způsob a místo napojení na stávající veřejnou infrastrukturu,

- e) stanovení finančního podílu žadatele na nezbytných změnách stávající veřejné infrastruktury nebo vybudování nové veřejné infrastruktury,
- f) stanovení finančního podílu obce, kraje, státu nebo dalších osob na nezbytných změnách stávající veřejné infrastruktury nebo budování nové veřejné infrastruktury,
- g) závazek smluvních stran obsahující výši finančního podílu na realizaci dotčené veřejné infrastruktury a způsob jejího vybudování,
- h) závazek žadatele k využití veřejné infrastruktury v dohodnutém rozsahu a termínu,
- i) závazek žadatele provést nezbytná opatření na pozemku, zabraňující ohrožení veřejných zájmů v případě, že nedojde k realizaci navrhovaného záměru v dohodnutém rozsahu a čase,
- j) záruky žadatele k zajištění jeho závazku (například složení peněžní částky, bankovní záruka, zástava),
- k) harmonogram realizace navrhovaných změn v území podle regulačního plánu nebo územního rozhodnutí v návaznosti na termíny potřeby změn stávající veřejné infrastruktury nebo vybudování nové veřejné infrastruktury,
- l) záruky smluvních stran k realizaci veřejné infrastruktury podle regulačního plánu nebo územního rozhodnutí v dohodnutých termínech,
- m) závazek převzít pozemky určené k realizaci veřejné infrastruktury s výjimkou pozemků, u kterých k realizaci veřejné infrastruktury postačuje zřízení věcného břemene,
- n) závazek k převzetí a provozování veřejné infrastruktury, pokud není přílohou plánovací smlouvy smlouva zajišťující převzetí a provozování veřejné infrastruktury třetí osobou.

- 28. Podle § 86 odst. 2 písm. d) stavebního zákona k žádosti o vydání územního rozhodnutí žadatel připojí smlouvy s příslušnými vlastníky veřejné dopravní a technické infrastruktury nebo plánovací smlouvu, vyžaduje-li záměr vybudování nové nebo úpravu stávající veřejné dopravní a technické infrastruktury.
- 29. Podle § 88 stavebního zákona stavební úřad územní řízení přeruší, kromě důvodů uvedených ve správním řádu, také v případě, že záměr klade takové požadavky na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu, že jej nelze bez vybudování příslušných nových staveb a zařízení nebo úpravy stávajících realizovat, a zároveň vyzve žadatele k předložení plánovací smlouvy, pokud se záměr dotýká veřejné dopravní a technické infrastruktury ve vlastnictví obce, nebo smlouvy s příslušnými vlastníky veřejné dopravní a technické infrastruktury, a stanoví mu k tomu přiměřenou lhůtu. Pokud žadatel nepředloží požadované smlouvy ve stanovené lhůtě, stavební úřad územní řízení zastaví.
- 30. Podle § 34 odst. 3 zákona o hlavním městě Praze městské části nakládají za podmínek stanovených tímto zákonem a Statutem se svěřeným majetkem hlavního města Prahy. Městské části vykonávají při nakládání se svěřeným majetkem hlavního města Prahy práva a povinnosti vlastníka v rozsahu vymezeném tímto zákonem a Statutem.
- 31. Podle § 17 Statutu hlavního města Prahy městské části vykonávají při nakládání se svěřeným majetkem hlavního města Prahy všechna práva a povinnosti vlastníka a rozhodují o všech majetkoprávních úkonech v plném rozsahu, není-li v této vyhlášce stanoveno jinak. Městské části jsou povinny zajišťovat samostatnou odbornou údržbu svěřeného majetku, odpovídají za technický stav tohoto majetku a vedou jeho účetnictví, majetkovou a odbornou evidenci.
- 32. Podle § 9 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích vlastníkem dálnic a silnic I. třídy je stát. Vlastníkem silnic II. a III. třídy je kraj, na jehož území se silnice nacházejí, a vlastníkem místních komunikací je obec, na jejímž území se místní komunikace nacházejí.

Vlastníkem účelových komunikací je právnická nebo fyzická osoba. Stavba dálnice, silnice a místní komunikace není součástí pozemku.

33. Podle § 14 odst. 1 správního řádu každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu (dále jen "úřední osoba"), o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit.
34. Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
35. Námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí není opodstatněná, neboť napadené rozhodnutí je dostatečně a zcela srozumitelně odůvodněno a žalovaný se v něm náležitě vypořádal se všemi zásadními odvolacími námitkami. Povinnost orgánů veřejné moci řádně odůvodnit svá rozhodnutí nelze interpretovat jako požadavek na detailní odpověď na každou námitku. Správní orgán může na určitou námitku reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru účastníka řízení odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, tím se s námitkami účastníka řízení vždy – minimálně *implicite* – vypořádá. Absence odpovědi na ten či onen argument v odůvodnění tak bez dalšího nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Podstatné je, aby se orgán veřejné moci vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009 č.j. 9 Afs 70/2008 - 13, ze dne 28. 5. 2009 č.j. 9 Afs 70/2008 - 13 a ze dne 21. 12. 2011, č.j. 4 Ads 58/2011 - 72, či usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 11. 2011 sp. zn. II. ÚS 2774/09 a ze dne 11. 3. 2010 sp. zn. II. ÚS 609/1). Není proto nepřezkoumatelným rozhodnutí, v jehož odůvodnění orgán veřejné moci prezentuje od názoru účastníka řízení odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, a toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí (srov. nález Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08). Tak tomu bylo i v posuzovaném případě. Soud shledal, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí náležitě vypořádal se všemi zásadními odvolacími námitkami žalobkyně ohledně tvrzené podjatosti Ing. R. M. a jemu podřízených úředních osob a požadavku na předložení plánovací smlouvy, a napadené rozhodnutí je tak plně přezkoumatelné.
36. Soud nepřisvědčil ani námitce žalobkyně, že nepředložení plánovací smlouvy nemohla být v daném případě důvodem pro zastavení řízení. Plánovací smlouva je soukromoprávním institutem, jehož účelem je upravit vztahy mezi žadatelem o vydání regulačního plánu či územního rozhodnutí a obcí (krajem) související s plánovanou realizací výstavby, která je podmíněna vybudováním příslušných nových staveb a zařízení veřejné dopravní a technické infrastruktury, nebo úpravou stávajících. Smlouva upravuje v rovině soukromoprávní práva a povinnosti smluvních stran. Plánovací smlouvu obec uzavírá v samostatné působnosti.
37. Podle § 88 stavebního řádu je zastavení územního řízení jediným možným důsledkem, který toto ustanovení spojuje s nepředložením plánovací smlouvy žadatelem ve lhůtě stanovené ve výzvě stavebního úřadu.
38. Soud se plně ztotožňuje se závěrem žalovaného, že v posuzovaném případě byly splněny zákonem stanovené podmínky odůvodňující požadavek stavebního úřadu na předložení plánovací smlouvy žalobkyní. Sama žalobkyně v řízení uznala, že v případě realizace předmětného záměru musí nutně dojít k úpravám veřejné infrastruktury, konkrétně k rozšíření místní komunikace Na Chvalce. Argumentace žalobkyně, že k této úpravě dopravní infrastruktury mělo dojít toliko na jejích pozemcích a na její náklady, není v tomto směru určující, stejně jako obrana žalobkyně, že se jedná o změnu uvedené

komunikace navrhovanou pouze z důvodu vhodnosti. Rozšíření uvedené komunikace je zcela nepochybně součástí předmětného záměru, o čemž svědčí dokumentace, která se k němu vztahuje a kterou žalobkyně předložila stavebnímu úřadu. Průvodní a souhrnná technická zpráva (po doplnění provedeném na základě výzvy stavebního úřadu ze dne 11.5.2015) v části B.4 Dopravní řešení (str. 55) výslovně uvádí, že „Komunikace na Chvalce se rozšíří na šířku 5,50 m“, přičemž v podrobnostech odkazuje na samostatnou přílohu s názvem „Dopravní řešení“, v níž lze pod bodem 3 nalézt shodný údaj. Bylo věci žalobkyně, zda tuto úpravu dopravní infrastruktury do záměru zahrne, pokud se tak, ať již z jakýchkoliv důvodů rozhodla učinit, je stavební úřad povinen vycházet z toho, že se jedná o součást předmětného záměru, jenž je předmětem územního řízení. Řečeno jinak, jestliže v důsledku realizace předmětného záměru mělo dojít k rozšíření místní komunikace Na Chvalce, tedy k úpravě stávající veřejné dopravní infrastruktury, bylo povinností žalobkyně na výzvu stavebního úřadu předložit plánovací smlouvu s obcí, resp. Městkou částí Praha 20, která vykonává vlastnická práva k této dopravní infrastruktuře, jíž se předmětný záměr dotýká. Na existenci této povinnosti nemůže nic změnit ani to, že rozsah předmětných úprav byl dle žalobkyně „minimální“ a že veškeré úpravy komunikace měly být provedeny na její náklady. Ustanovení § 88 stavebního zákona totiž nepodmiňuje nutnost uzavření plánovací smlouvy stanovením určitého minimálního rozsahu nutných úprav veřejné dopravní a technické infrastruktury, ani poměrem hrazení nákladů na takového úpravy. V něm užitá slova „záměr klade takové požadavky na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu“ není možné vykládat způsobem naznačeným žalobkyní, tedy že se plánovací smlouva vyžaduje jen v případech rozsáhlejších požadavků na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu. Tuto dikci zákona je nutno chápat jako kvalitativní vymezení týkající se záměru, resp. požadavků z něj vyplývajících, které musí být takového charakteru, že podmiňují realizaci záměru vybudováním příslušných nových staveb a zařízení veřejné dopravní a technické infrastruktury nebo úpravou stávajících staveb a zařízení veřejné dopravní a technické infrastruktury. Jak již bylo soudem konstatováno shora, tato podmínka byla v případě předmětného záměru, který vyžaduje úpravu stávající stavby veřejné dopravní infrastruktury spočívající v rozšíření místní komunikace Na Chvalce, splněna.

39. Soud vzhledem k výše uvedenému nesdílí názor žalobkyně, že předmětný záměr sám o sobě nároky na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu neklade - rozšíření místní komunikace Na Chvalce je nepochybně požadavkem, který předmětný záměr klade na stávající veřejnou dopravní infrastrukturu, přičemž se jedná o požadavek, který nelze bez úpravy stávající stavby místní komunikace Na Chvalce realizovat.
40. Kladná vyjádření a stanoviska dotčených orgánů státní správy, jichž se v této souvislosti bez bližší specifikace dovolává žalobkyně (rozhodnutí odboru životního prostředí a dopravy Úřadu městské části Praha 20 ze dne 10.9.2014 zn. MCP20 011600/2014 o povolení připojení pozemků parc. č. 4417/3, 4417/6, 4417/7 a 4417/9 v k. ú. Horní Počernice na místní komunikaci ul. Na Chvalce, souhrnné vyjádření odboru životního prostředí a dopravy Úřadu městské části Praha 20 ze dne 10.2.2015 zn. MCP20 1832/2015/OŽPD, stanovisko odboru dopravních agend Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 23.2.2015 č.j. MHMP-274606/2015/ODA-O4/Sv a stanovisko odboru služby dopravní policie Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 1.9.2014 č.j. KRPA-328337-1/ČJ-2014-0000DŽ), se nevyjadřují k otázce, zda předmětný záměr klade požadavky na veřejnou dopravní infrastrukturu ve smyslu § 88 stavebního zákona, a již proto z nich nelze dovozovat, že tomu tak není.

41. Obligatorním znakem plánovací smlouvy není stanovení konkrétního finančního podílu obce či kraje na nezbytných změnách stávající veřejné infrastruktury nebo vybudování nové veřejné infrastruktury. Obec či kraj se mohou v plánovací smlouvě zavázat i k jiné než finanční formě spoluúčasti na vybudování nové nebo na úpravách stávající veřejné infrastruktury, např. formou závazku převzít pozemky určené k realizaci veřejné infrastruktury, nebo závazku k převzetí a provozování veřejné infrastruktury (písmena m/ a n/ příloha č. 13 vyhlášky č. 500/2006 Sb.) a jejich finanční podíl na nezbytných změnách stávající veřejné infrastruktury nebo budování nové veřejné infrastruktury může být sjednán v nulové výši. Soud neshledává žádný rozumný důvod, proč by předložení jakéhokoli záměru, se kterým je spojena nutnost uzavření plánovací smlouvy, mělo vždy automaticky zakládat povinnost obce či kraje finančně se na realizaci takového záměru podílet. Z uvedeného vyplývá, že ochota žadatele financovat nezbytné změny stávající veřejné infrastruktury nebo vybudování nové veřejné infrastruktury v plné výši (finanční podíl žadatele bude činit 100 % nákladů na jejich realizaci) nebrání uzavření plánovací smlouvy.
42. Soud nevěšel ani na argumentaci žalobkyně, že plánovací smlouvu nelze uzavřít s Městskou částí Praha 20. Působnost městských částí můžeme dle zákona o hlavním městě Praze lze dělit na působnost samostatnou (§ 2 odst. 1 téhož zákona) a působnost přenesenou (§ 4 odst. 2 téhož zákona). Do samostatné působnosti dle § 19 odst. 1 zákona o hlavním městě Praze náleží správa věcí z majetku hlavního města Prahy, které byly městským částem svěřeny do hospodaření. Městské části vykonávají při nakládání se svěřeným majetkem hlavního města Prahy práva a povinnosti vlastníka (§ 34 odst. 3 zákona o hlavním městě Praze). Jak v odůvodnění napadeného rozhodnutí přiléhavě konstatoval žalovaný, městským částem hlavního města Prahy je zákonem o hlavním městě Praze a Statutem dána pravomoc vykonávat při nakládání se svěřeným majetkem práva a povinnosti vlastníka v rozsahu vymezeném uvedeným zákonem a Statutem. Podle § 17 Statutu hl. m. Prahy městské části vykonávají při nakládání se svěřeným majetkem hlavního města Prahy všechna práva a povinnosti vlastníka a rozhodují o všech majetkoprávních úkonech v plném rozsahu, není-li v této vyhlášce (Statutu) stanoveno jinak. V rámci výkonu těchto práv a povinností vlastníka předmětné místní komunikace, jímž je prokazatelně hlavní město Praha, byla Městská část Praha 20 oprávněna vést se žalobkyní také případná jednání o uzavření plánovací smlouvy a tuto smlouvu následně také uzavřít.
43. Pouze na okraj soud uvádí, že stavební úřad ve výzvě a usnesení ze dne 2.12.2015 č.j. MCP20 016668/2015/OVUR/Br, kterou žalobkyni vyzval k doplnění žádosti o plánovací smlouvu, nestanovil výslovně, že požadovaná plánovací smlouva musí být uzavřena výlučně s Městskou částí Praha 20. Byla-li žalobkyně přesvědčena o tom, že osobou oprávněnou k uzavření plánovací smlouvy je v daném případě Hlavní město Praha, nic jí nebránilo v tom, aby iniciovala jednání o uzavření plánovací smlouvy s tímto subjektem, a pokud by takové jednání vyústilo v uzavření plánovací smlouvy, aby ji pak předložila stavebnímu úřadu. Nic takového však žalobkyně neučinila (ostatně v žalobě ani netvrdí, že by se o to pokusila).
44. Polemiku žalobkyně o tom, že v některých případech mohly obce nabýt vlastnické právo i k jiným druhům komunikací, považuje soud za zbytečnou. Vlastníkem místní komunikace Na Chvalce je ve smyslu § 9 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích obec, tj. hl. m. Praha, která je zároveň vlastníkem pozemku, na kterém se tato komunikace nachází. V souladu s § 9 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích by obec měla být vlastníkem dané komunikace i po jejím případném rozšíření, které je součástí předmětného

záměru. Situaci, kdy by část komunikace v rozporu s uvedeným ustanovením vlastnil jiný subjekt než obec (zde žalobkyně) považuje soud za krajně nežádoucí. To, že žalobkyně je vlastníkem pozemků, na kterém mělo dojít k rozšíření uvedené komunikace, není podstatné, protože stavba místní komunikace není podle § 9 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích součástí pozemku.

45. Jestliže je plánovací smlouva, jak shora uvedeno, uzavírána obcí v samostatné působnosti, je zcela logické, že na její případné uzavření či neuzavření mohou mít vliv zájmy politické reprezentace daného územně samosprávného celku, která o urbanistickém a územním rozvoji území územně samosprávného celku rozhoduje a odpovídá za něj. Žalobkyně však k věci přistupuje tak, jako by bylo povinností Městské části Praha 20 plánovací smlouvu uzavřít; v jejím neuzavření ze strany Městské části Praha 20 dokonce žalobkyně spatřuje zneužití práva. Takovouto úvahu musí soud jednoznačně odmítnout. Z již existující judikatury správních soudů, jakož i Ústavního soudu, vyplývá, že právní akt obce nelze ve správním soudnictví přezkoumat tehdy, jestliže obec vystupovala jako účastník soukromoprávních vztahů v rovném postavení s druhou smluvní stranou, respektive pokud by se jednalo o prosté majetkoprávní úkony. Obdobný závěr učinil Nejvyšší správní soud v rozsudku čj. 3 Ans 9/2005 - 114 (při nakládání s vlastním majetkem a hospodaření s ním vystupuje obec jako účastník soukromoprávních vztahů, nikoli jako nositel moci veřejné). Při nakládání s majetkem městskou částí nejde o vrchnostenský výkon veřejné správy, ale o soukromoprávní vztah, řešitelný v rovině soukromého práva. I pro městské části platí, že vystupují jako správní orgán pouze v některých případech. Mají tedy dvojí postavení: buď vystupují v nadřazeném, vrchnostenském postavení, a pak jde o regulaci spadající svojí podstatou do veřejného práva; anebo jednají jako běžný smluvní partner v soukromoprávních vztazích (rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 2 As 52/2010 - 59). O akt správního orgánu tedy nejde v případech, kdy městská část vystupuje jako účastník soukromoprávních vztahů v rovném postavení s druhou smluvní stranou.
46. Právě v těchto věcech (tj. vyjádření ke stavebnímu záměru) však již Ústavní soud rozhodl, že nedání souhlasu vlastníka (obce) k umístění stavby na jeho pozemku nelze považovat za zásah veřejné moci, neboť jde o výkon vlastnického práva. V rámci probíhajícího stavebního řízení totiž obec při vyjadřování se k umístění stavby na jejím pozemku nevystupuje jako orgán veřejné moci, ale jako účastník stavebního řízení (viz usnesení Ústavního soudu ze dne 23. 1. 1995, sp. zn. IV. ÚS 150/94). Závěr Ústavního soudu dále rozvedl Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 28. 5. 2014, sp. zn. 22 Cdo 607/2014, v němž konstatoval, že *„udělení či neudělení souhlasu vlastníka pozemku, kterým je obec, spadá do samostatné působnosti obce a soudy, potažmo stát, nemohou obcím nařizovat, jak mají v obdobných situacích postupovat a za jakých okolností mají souhlas se stavbou udělit. Je pouze na rozhodnutí obce, která se svým majetkem hospodář, zda souhlas ke stavbě udělí. Nic na tom nemůže změnit ani skutečnost, že jde o pozemky ve vlastnictví obce, tedy sloužící obecnému užívání.“* Shora citované závěry lze mutatis mutandis vztáhnout také na uzavření plánovací smlouvy. Ze žádného právního předpisu nevyplývá smluvní přímus obce k uzavření plánovací smlouvy, která je institutem soukromého práva. Je tak pouze na rozhodnutí obce, zda takovou smlouvu se žadatelem o vydání územního rozhodnutí uzavře. Usnesení č. 137/2.22/14 Rady městské části Praha 20, jímž Rady vzala na vědomí předloženou projektovou dokumentaci k předmětnému záměru a její projednání podmínila mj. uzavřením plánovací smlouvy, není vyjádřením závazku městské části takovou smlouvu se žalobkyní uzavřít. Pokud se, ať již z jakéhokoli důvodu, Městská část Praha 20 rozhodla

se žalobkyní plánovací smlouvu neuzavřít, spadá toto rozhodnutí do její samostatné působnosti, do níž soudu nepřísluší zasahovat.

47. Názor žalobkyně o „výhodnosti“ právní úpravy plánovací smlouvy pro obce je z hlediska zákonnosti napadeného rozhodnutí irelevantní. Soud je při rozhodování vázán stavebním zákonem a nepřísluší mu hodnotit, pro který subjekt je zákonná úprava, kterou tento zákon obsahuje, výhodná či naopak nevýhodná. Totéž platí i pro stavební úřad.
48. Námitku nedostatečného posouzení námitky podjatosti Ing. R. M. soud rovněž neshledal důvodnou. Uvedenou námitkou se ve svých rozhodnutích dostatečně důkladně zabývala jak tajemnice správního orgánu I. stupně, tak i žalovaný, přičemž ani jeden z těchto orgánů neshledal, že by byl dán jakýkoliv důvod, který by zavadával relevantní pochybnost o jeho nepodjatosti.
49. Žalobkyně spatřovala důvody podjatosti Ing. M. v samotném uspořádání veřejné správy, a sice ve skutečnosti, že jako úřední osoba, která je zároveň zaměstnancem Městské části Praha 20, rozhoduje ve stavebním řízení, jehož je Městská část Praha 20 účastníkem a v rámci něhož žalobkyně této městské části navrhovala uzavřít plánovací smlouvu.
50. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 20.11.2012 č.j. 1 As 89/2010 – 119 dospěl k závěru, že *„v případech, kdy rozhoduje úředník územního samosprávného celku ve věci, která se přímo nebo nepřímo týká tohoto celku, není a priori vyloučen z rozhodování pro svoji „systémovou podjatost“, avšak je u něho dáno „systémové riziko podjatosti“, kvůli němuž je třeba otázku jeho případné podjatosti posuzovat se zvýšenou opatrností oproti věcem, které se zájmů územního samosprávného celku nijak nedotýkají.“* Ustanovení § 14 odst. 1 správního řádu z roku 2004 (a obdobně i ustanovení § 9 odst. 1 správního řádu z roku 1967) je proto nutno vykládat tak, že důvodem pochyb o nepodjatosti úřední osoby je její zaměstnanecký poměr k územnímu samosprávnému celku v případě, že se rozhoduje ve věci týkající se přímo nebo nepřímo tohoto územního samosprávného celku, tehdy, je-li z povahy věci či jiných okolností patrné podezření, že v důsledku tohoto zaměstnaneckého poměru by mohl být její postoj k věci ovlivněn i jinými než zákonnými hledisky. Rozšířený senát podotýká, že k pochybám o nepodjatosti postačí i poměrně nízká míra podezření, neboť – jak výše vložil – existence „systémového rizika podjatosti“ je sama o sobě signálem ke zvýšené opatrnosti a „podezřívavosti“ při posuzování důvodů pro vyloučení úřední osoby z úkonů v řízení. Důvody k uvedenému podezření mohou být nejrůznějšího druhu a nelze je specifikovat jinak než obecnými rysy a představitelnými příklady. Bude se jednat o takové skutečnosti, které naznačují, že zde existuje někdo, kdo má zájem na určitém výsledku řízení, v němž se má rozhodovat, a přitom má či může mít schopnost působit na příslušnou úřední osobu prostřednictvím jejího zaměstnaneckého vztahu k územnímu samosprávnému celku. Uvedenými skutečnostmi mohou být například jevy v politické či mediální sféře, jež předcházejí příslušnému správnímu řízení či je doprovázejí a naznačují zvýšený zájem o výsledek řízení ze strany osob schopných ovlivnit jednání územního samosprávného celku jako zaměstnavatele úřední osoby. Příkladem může být zájem politických činitelů či jiných v rámci daného územního samosprávného celku vlivných osob (např. zákulisních aktérů místní politiky či podnikatelských subjektů) na určitém výsledku řízení (např. na tom, aby určitá stavba, činnost apod. byla povolena, anebo naopak nepovolena); takový zájem lze vysledovat například z různých mediálních vyjádření, předvolebních slibů, konkrétních investičních či jiných obchodních počínů, předchozích snah nasměrovat určité související rozhodovací procesy určitým způsobem apod. Stejně tak uvedenou skutečností může být samotná povaha a podstata rozhodované věci, její kontroverznost či politický význam a s tím spojené zájmy. Zjevně a bez dalšího pak uvedenými skutečnostmi budou podezření z nátlaku či snahy přímo ovlivnit rozhodování příslušné úřední osoby prostřednictvím jejího

zaměstnaneckého vztahu. Na druhé straně signálem nadkritické míry „systémového rizika podjatosti“ zpravidla nebude samotný fakt, že rozhodnutí orgánu územního samosprávného celku bude mít dopad na tento celek. Proto např. nebude zpravidla důvodem k pochybám o nepodjatosti úředníka územního samosprávného celku samotná skutečnost, že jím vydané stavební povolení se dotkne majetkových či jiných zájmů obce, v níž bude stavba uskutečněna (typicky tím, že stavba bude zbudována na pozemku obce či na pozemku s obecními pozemky sousedícím), půjde-li o běžné, obecně vzato nekontroverzní a v měřítkách daného územního celku ve své podstatě nevýznamné dotčení.

51. Soud přistoupil k posouzení otázky podjatosti Ing. R. M. a jemu podřízených úředních osob na základě kritérií popsanych v právě citovaném usnesení rozšířeného senátu. Předně shledal, že žalobkyně v řízení před správním orgánem (a dlužno dodat, že ani v řízení před soudem) neuvedla žádné konkrétní skutečnosti, které by relevantním způsobem svědčily o politické „citlivosti“ věci, o níž stavební úřad rozhodoval. Z ničeho též nevyplývá, že by už jen samotná povaha a podstata předmětného záměru postačovala k závěru o podjatosti úředních osob stavebního úřadu včetně Ing. R. M. Žalobkyně ostatně ani netvrdí, že by se mělo jednat o stavbu politického významu, popř. o stavbu nějakým způsobem kontroverzní, která by byla předmětem zájmu konkrétních politických činitelů či jiných vlivných osob v rámci daného územního samosprávného celku. Stejně tak nenaznačila, že by zde existovala konkrétní osoba, která by měla zájem na určitém výsledku řízení a zároveň měla či mohla být schopna působit na příslušnou úřední osobu prostřednictvím jejího zaměstnaneckého vztahu k územnímu samosprávnému celku. Žalobkyně zůstala na úrovni obecných tvrzení odkazujících na působení Ing. R. M. v Komisi výstavby a územního rozvoje Rady městské části Praha 20 a účast jmenovaného na jednání Rady Městské části Praha 20 konaném dne 18.11.2015, přičemž poukázala též na program volebního uskupení „Šance pro Počernice“, jehož členkou byla starostka a další zastupitelé Městské části Praha 20. K tomu soud uvádí, že každé volební uskupení má určitý politický program obsahující mj. předvolební sliby, jímž se pokouší oslovit a získat voliče. Pokud ve volbách uspěje, je zcela logické, že se snaží prostřednictvím svých zástupců v orgánech územního samosprávného celku tento program naplňovat. Obsah volebního programu uskupení Šance pro Počernice není namířen vůči konkrétnímu subjektu (žalobkyni) a sám o sobě nedokládá, že by ze strany Městské části Praha 20 existoval zvýšený zájem na negativním výsledku řízení o předmětném záměru (tj. na nevydání územního rozhodnutí) ze strany osob schopných ovlivnit jednání zaměstnanců stavebního úřadu. Důvod k pochybnostem o nepodjatosti Ing. R. M. nezavdává ani jeho působení ve funkci tajemníka Komise výstavby a územního rozvoje Rady městské části Praha 20. Jak bylo žalobkyni vysvětleno již v usnesení tajemnice Úřadu městské části Praha 20 ze dne 15.1.2016 zn. MCP20 019142/2015/TAJ, Ing. R. M. jako tajemník není členem uvedené komise, která je navíc toliko poradním orgánem Rady městské části Praha 20 bez jakékoliv rozhodovací pravomoci. O nepodjatosti Ing. R. M. pak není možné důvodně pochybovat ani na základě jeho jednání spočívajícího v tom, že na jednání konaném dne 18.11.2015 Radu Městské části Praha 20 informoval o zrušení (v pořadí prvního) usnesení stavebního úřadu, jímž bylo přerušeno územní řízení v předmětné věci. Poskytnutí této zcela pravdivé informace obecného charakteru bylo dle názoru soudu zcela legální a legitimní a není možné v něm spatřovat ani náznak možného ovlivnění Ing. R. M. prostřednictvím jejího zaměstnaneckého vztahu k územnímu samosprávnému celku. Nutno dodat, že žalobkyně neuvedla žádné konkrétní okolnosti, které by nasvědčovaly tomu, že na některé z úředních

osob byl ve vztahu k předmětnému záměru vyvíjen jakýkoliv nátlak s cílem ovlivnit jejich rozhodování v dané věci.

52. Soud na tomto místě považuje za nutné zdůraznit, že stavební úřad v souzené věci postupoval striktně v souladu s ustanovením § 88 stavebního zákona, jestliže po žalobkyni v souvislosti s předmětným záměrem požadoval předložení plánovací smlouvy (k tomu viz výše). Zaměstnanci stavebního úřadu včetně Ing. R. M. přitom nemohli nijak ovlivnit to, zda Městská část Praha 20 se žalobkyní požadovanou plánovací smlouvou uzavře.
53. Lze shrnout, že žalobkyní namítané skutečnosti nezakládají podezření, že by úřední osoby podílející se na výkonu pravomoci stavebního úřadu při formulaci požadavku na předložení plánovací smlouvy jednaly cíleně ve prospěch Městské části Praha 20, resp. že by jejich postoj k věci mohl být v důsledku zaměstnaneckého poměru ovlivněn i jinými než zákonnými hledisky. Soud se tak ztotožnil se závěrem žalovaného, že u Ing. R. M. a jemu podřízených úředních osob nejsou dány důvody k pochybnostem o jejich nepodjatosti.
54. Soud nepřisvědčil žádné z uplatněných žalobních námitek, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.
55. Protože žalobkyně nebyla ve sporu úspěšná a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

Praha 26. května 2020

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu